

ZORGCENTRA

De Lingehef is een begrip in de regio

Veranderingen in de zorg gaan grotendeels aan verpleeghuis De Lingehef in Bemmeler voorbij.

■ Karin Lieber (links), voorzitter van de raad van bestuur, en regiomanager José de Langen in De Lingehef in Bemmeler.

door Joris van Egmond

BEMMEL - Verpleeghuis De Lingehef in Bemmeler is een begrip in de Over-Betuwe geworden. Het is het enige zorgcomplex in de regio waar intensieve zorg voor ouderen wordt geleverd. „We zijn niet meer weg te denken”, zegt Karin Lieber, voorzitter van de raad van bestuur van Zinzia Zorggroep, waar het verpleeghuis onder valt. Toch heeft De Lingehef die status pas onlangs verkregen. Het complex werd in 1998 opgeleverd. Eindelijk. Al in de jaren tachtig werd geconcludeerd dat bewoners van de streek behoefte hadden aan een eigen verpleeghuis.

Toen moesten ouderen die zwaardere zorg nodig hadden, verhuizen naar een verpleeghuis in Arnhem, Nijmegen of Tiel. „Terwijl ze liever niet naar de stad wilden, ze willen de rivier niet over”, zegt regiomanager José de Langen. Nadat De Lingehef zijn deuren opende, liep het direct storm. Na vijf dagen ontstond er al een wachtlijst. Vooral ouderen die in een verpleeghuis elders woonden, wilden terug naar hun eigen, oorspronkelijke omgeving. Ook kwamen er ruim 300 open sollicitaties binnen, voor de 120 arbeidsplaatsen die De Lingehef toentertijd telde.

In 2005 breidde De Lingehef, gevestigd aan de Gouden Appel naast zorgcentrum Luidina, uit met 42 plaatsen. Het verpleeghuis heeft nu ongeveer 150 plaatsen, waarvan iets minder dan 100 voor mensen met dementie. Ook wonen er tijdelijk ouderen om te revalideren en mensen met lichamelijke problemen. De ontwikkelingen gaan door, hoewel je zou kunnen zeggen dat De Lingehef met de schrik vrijkomt. Omdat bij De Lingehef zeer intensieve zorg wordt gegeven, gaan veel zorgplannen die vanaf 2015 ingaan aan het verpleeghuis voorbij.

„De hervormingen in de langdurige zorg gaan ons aantikken, maar niet meer dan dat”, zegt Lieber. Zo zal er vaker een beroep worden gedaan op vrijwilligers en mantelzorgers omdat er naar verwachting minder geld beschikbaar komt voor allerlei zaken, zoals de dagbesteding. „De samenleving gaat een grotere rol spelen”, zegt De Langen. De barman zet een kop koffie op de tafel neer. „Nou, neem hem. Dat is een goed voorbeeld. Hij is een echtgenoot van een van onze bewoners en werkt tussendoor in het restaurant. Dat is geweldig.”

■ De 85-jarige Theo Martens in de centrale ruimte op de revalidatieafdeling van De Lingehef in Bemmeler. foto's Erik van 't Hullenaar

Hij helpt soms een ander door het melkcupje te openen

BEMMEL - Geen poespas. Geen bloemen, geen kaarten, geen persoonlijke bezittingen. De kamer van de 85-jarige Theo Martens in De Lingehef in Bemmeler is wat je noemt *basic*. Geen wonder, Martens zit hier maar tijdelijk. „Over twee weken mag ik naar huis.” Een maand eerder kreeg de Elstenaar een black-out, toen hij in de tuin aan het werken was. Hij knipte de heg toen hij zich wat licht in zijn hoofd voelde. Martens zocht steun bij de vensterbank, maar gleed langzaam weg. Hij

viel. „Het werd zwart voor mijn ogen. Dat was niet prettig.” Hij brak bij de val zijn voet en moest een week in het ziekenhuis doorbrengen. Sinds twee weken verblijft Martens nu in De Lingehef. Daar heeft hij een eigen kamer, met een eenpersoonsbed. De kamer is ruim genoeg zodat hij er met zijn rolstoel doorheen kan. Iedere dag krijgt hij hulp bij het revalideren. „Ik vind het prettig hier. De verzorging is goed en het personeel is behulpzaam.” Zo wordt hij 's ochtends om half

negen gewekt. Hij krijgt hulp bij het aankleden. Na het ontbijt krijgt Martens looples en krachttraining. „Daarna rol ik terug naar mijn kamer”, zegt de Elstenaar. „Soms maak ik nog een praatje met een medebewoner.”

“Ik heb twee werkende armen, dus ik kan makkelijk helpen

Theo Martens

Bij het ontbijt, de lunch en het avondeten zit hij vaak met drie anderen aan een tafel: twee mannen en een vrouw. „Veel gesprekken gaan over vroeger. Of we praten over dagelijkse onderwerpen. Het weer bijvoorbeeld. Soms helpen we elkaar met kleine dingetjes.” Hij geeft een voorbeeld: „Een van mijn tafelgenoten heeft een tja gehad. Ze kan het melkcupje niet openen voor in de koffie. Dat doe ik dan. Of ik besmeer haar boterham met boter. Ik heb twee werkende armen, dus dat kan ik mak-

kelijk doen.” Iedere dag krijgt Martens bezoek van zijn zoon en schoondochter. Ze nemen twee kranten voor hem mee zodat hij zich niet hoeft te vervelen: De Gelderlander en de Volkskrant. Hoewel hij over De Lingehef niks te klagen heeft, kijkt hij er wel naar uit om weer naar huis te gaan. „Dan kan ik weer de dingen doen die ik normaal gesproken ook doe. Toch anders dan hier.” Theo Martens is inmiddels thuis.